

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14357/2023
31.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Драган Јасика адвокат из ..., против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Немања Коларић адвокат из ..., ради уређења личних односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 1/23 од 11.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 1/23 од 11.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови - Судска јединица у Инђији П2 264/21 од 19.09.2022. године, ставом првим изреке, уређен је начин одржавања личних односа тужилаца и малолетне ДД тако што је одлучено да ће тужиоци сваки други викенд у договору са мајком детета, суботом или недељом преузимати дете на адреси мајке у 12 часова и на исту адресу је враћати у 18 часова, у случајевима када се отац налази у иностранству, а када је отац детета у Републици Србији виђање ће се одвијати по моделу виђања са оцем. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 1/23 од 11.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови - Судска јединица у Инђији П2 264/21 од 19.09.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 1. и 408. ЗПП у вези са чланом 208. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се паушално указује на битну повреду одредаба парничног поступка из става 1. означене одредбе, јер се не наводи ниједна процесна одредба коју другостепени суд није применио или је применио погрешно, а то је било или могло бити од утицаја на одлуку о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су родитељи и сестра оца малолетне ДД, рођене ...2017. године из ванбрачне заједнице њених родитеља која је престала пре рођења детета. Правноснажном пресудом П2 316/2017 од 06.11.2017. године одлучено је да ће тужена самостално вршити родитељско право и уређен је начин одржавања личних односа детета и оца - сваке друге суботе од 14 до 17 часова, у стану у којем дете живи са мајком и сваке друге недеље од 14 до 17 часова, у кући у којој отац живи са својим родитељима. Такав начин одржавања личних односа функционисао је до лета 2018. године, од када отац не виђа дете сваке друге суботе у месецу јер му је било непријатно да долази у стан у којем дете живи са мајком и њеним ванбрачним партнером. Отац детета је извесно време у периоду од 2018. до 2020. године повремено боравио на раду у иностранству. За то време тужиоци су виђали дете у термину када је то требало да чини њен отац, што је тужена дозвољавала све док јој тужиља ББ није предложила да сагласност да дете дуже време борави код тужилаца. Тужена је то одбила и од тада је престао сваки контакт детета са тужиоцима. Правноснажном пресудом П2 242/21 измењен је начин одржавања личних односа детета и оца, утврђен ранијом правноснажном пресудом. Када је дете одлазило у домаћинство свог оца, проводило је време и са његовим родитељима и сестром. Орган старатељства је оценио да је за психофизички развој детета потребан и контакт са тужиоцима - сваког другог викенда, суботом или недељом од 12 часова до 18 часова, по договору са мајком детета и онда када се отац детета налази у иностранству, а у свим другим случајевима тужиоци ће контакт са дететом одржавати у време када њен отац има право да одржава личне односе у складу са одлуком суда.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 3. став 1. Конвенције о праву детета и чланова 6. став 1, 61. став 5, 266. и 270. Породичног закона одлучили о праву детета да одржава личне односе са својим сродницима - тужиоцима. По становишту судова, одржавање личних односа детета и тужилаца је у најбољем интересу малолетне ДД, пошто је стечено уверење да између њих постоје блиске личне везе, прихватајући мишљење органа старатељства о начину на који ће се лични односи одржавати.

Ревизијом тужене указује се на погрешну примену члана 61. став 5. Породичног закона. По ставу ревидента, означена одредба погрешно је примењена по питању активне легитимације тужилаца, јер право на одржавање личних односа са сродницима припада детету и родитељ који врши родитељско право одлучује о одржавању личних односа детета са његовим сродницима, тако да у том смислу суд нема право да интервенише.

Породични закон одржавање личних односа детета са сродницима третира као право детета. То јасно произилази из наведене законске одредбе којом је прописано да

дете има право да одржава личне односе и са сродницима и другим лицима са којима га везује посебна блискост, ако то право није ограничено судском одлуком. Међутим, иако је одржавање личних односа са сродницима по изричитој законској одредби право детета, судови омогућавају сродницима да поднесу тужбу јер би се могло десити да би то право детету било ускраћено када би активну легитимацију за подношење тужбе имало дете, с`обзиром да би тужбу у његово име требало да поднесе родитељ који врши родитељско право, а тај родитељ је по правилу лице које спречава одржавање личних односа детета са другим сродницима. У овом спору је то управо случај.

Погрешну примену одредбе члана 61. став 5. Породичног закона тужена види и у повреди најбољег интереса детета, јер се пресудом успостављају лични односи са сродницима са којима дете не везује посебна блискост. Према правилу садржаном у тој одредби постоји претпоставка да је у најбољем интересу детета одржавање односа са сродницима. Основа тог права детета је у сродничком односу, који по правилу подразумева и постојање осећања узајамне блискости. На родитељима је да ту претпоставку оповргну и докажу да би одржавање тих односа било противно интересима детета. У конкретном случају, тужена није доказала да одржавање личних односа детета са тужиоцима није у најбољем интересу малолетне ДД, нити да између њих не постоји однос блискости. Дете је са тужиоцима проводило време у којем је његов отац одржавао личне односе у кући у којој живи са тужиоцима, а и за време док се отац налазио у иностранству, када је дете, уз сагласност тужене, проводило одређено време у њиховој кући.

Уређење начина одржавања личних односа детета и тужилаца за случај боравка оца детета у иностранству није противно закону. У конкретном случају је и целисходно, имајући увиду да је тужена онемогућила тужиоцима да одржавају личне односе са дететом баш за време боравка њеног оца у иностранству, а што би се могло десити у истој ситуацији и убудуће.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**